

Sygnatura akt XV GC 893/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

W., dnia 24 czerwca 2014 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu XV Wydział Gospodarczy w następującym składzie:

Przewodniczący:SSR Łukasz Kurnicki

Protokolant:Grzegorz Zientek

po rozpoznaniu w dniu 10 czerwca 2014 r. we Wrocławiu

na rozprawie

sprawy z powództwa Z. W.

przeciwko (...) Spółka jawna we W.

o zapłatę

I. oddała powództwo;

II. zasądza od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 2590 zł (dwa tysiące pięćset dziewięćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. Akt XV GC 893/13

UZASADNIENIE

Powód Z. W.wniósł o zasądzenie od strony pozwanej (...) kwoty 43.860 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 3 lutego 2012 r. do dnia zapłaty i kosztami postępowania. Na uzasadnienie swojego żądania powód wskazał, że ze stroną pozwaną łączyła go ustna umowa o współpracy w zakresie aplikacji grafiki reklamowej na pojazdach. W ramach prowadzonej działalności gospodarczej powód zajmował się m.in. organizacją, wykonywaniem i nadzorem nad przedsięwzięciami z zakresie aplikacji grafiki reklamowej na pojazdach, natomiast strona pozwana prowadziła działalność w zakresie reklamy zewnętrznej. Około miesiąca sierpnia 2009 r. do powoda zgłosiła się (...) sp. Z o.o.z zamówieniem aplikacji grafiki reklamowej na pojazdach. Głównym wykonawcą zleconych prac została strona pozwana, natomiast powód współpracował z pozwanym. Powód w ramach współpracy określić miał technologię wykonania prac, zając się doбором materiałów, przeszkoleniem pracowników oraz nadzorem na wykonawcami i podwykonawcami, nadzorem logistycznym i jakościowym nad pracami. Tym samym powodowi przysługiwać powinna prowizja w wysokości 10% wartości zamówienia. Powód wskazał, że strony co prawda nie określiły należnego powodowi wynagrodzenia, ale istniała między nimi praktyka wzajemnych rozliczeń – zysk (po odliczeniu kosztów poniesionych przez strony – dzielony miał być w stosunku 60% dla głównego wykonawcy oraz 40% dla podwykonawcy, powiększone o koszty poniesione przez daną stronę. W ocenie powoda pozwany nie byłby w stanie samodzielnie zrealizować oklejenia pojazdów grafika reklamową – bez współpracy z powodem. Powód podniósł, że strona pozwana uzyskała z tytułu zamówienia kwotę 220.000 zł, gdyż wynegocjowana stawka za oklejenie jednego pojazdu wynosiła 220 zł. Zysk podlegający podziałowi wyniósł 80.000 zł. Część 40% jak powinna przyspaść powodowi to 32.000 zł, podatek VAT od tej kwoty, w stawce 23% wynosi 7.360 zł natomiast koszty poniesione przez powoda – to 4.500 zł, zatem łącznie powodowi należy się z tytułu współpracy kwota 43.860 zł.

W dniu 6 lutego 2013 r. tut. Sąd wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, którym zasądzono od strony pozwanej na rzecz powoda całość dochodzącej kwoty.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty wniesionym w dniu 8 marca 2013 r. (data stempla pocztowego, k. 228) strona pozwana podniosła, iż zakwestionowała żądanie powoda co do zasady jak i co do wysokości. Strona pozwana wskazała, K. W.– wspólnik pozwanej Spółki – oraz powód utrzymywali kontakty na płaszczyźnie osobistej jak i zawodowej. Współpraca ta nie dotyczyła jednak wykonywania zlecenia od (...) sp. Z o.o. Powód nie był, zdaniem strony pozwanej, gwarantem zawarcia i wykonania umowy, bowiem pozwany posiadał już ugruntowaną pozycję na rynku. Udział powoda w przedsięwzięciu był marginalny i dotyczył wyłącznie początkowej fazy świadczenia usług na rzecz (...). Sporadycznie i grzecznościowo sprawdzał sposób prowadzonych prac, nie był to jednak stały, sformalizowany nadzór. Fakt, że wcześniej strony ze sobą współpracowały nie świadczy o tym, iż w wypadku zlecenia od (...)-(...) było tak samo. Zasady rozliczeń wskazywane przez powoda obowiązywały między stronami jedynie wówczas, gdy jedna z nich była wykonawcą, a druga podwykonawcą. Natomiast z uwagi na zakończenie współpracy strony nie czyniły uzgodnień dotyczących podziału zysku pochodzącego ze zlecenia od (...)-(...)i takie ustalenia nie były potrzebny. Strona pozwana powierzyła wykonanie brandingu samochodów należących do floty (...)-(...)spółce (...) sp. Z o.o., w związku z czym przekazała jej większość zysku osiągniętego z tego zlecenia. Nadto strona pozwana podniosła, że żądane wynagrodzenie (40% udział w zysku) jest wygórowane, a wkład pracy powoda, przejawiający się w grzecznościowych konsultacjach, nie uzasadnia żądania tak wysokiego wynagrodzenia. Również żądanie zapłaty kwoty 4.500 zł – tytułem zwrotu kosztów poniesionych przez powoda, jest bezzasadne, bowiem strona pozwana nie może finansować prywatnych wyjazdów powoda.

W piśmie procesowym z dnia 5 sierpnia 2013 r. (data stempla pocztowego, k. 253) powód podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko. Nadto wskazała, że z uwagi na ściśle powiązania strony pozwanej i spółki (...) sp. Z o.o.osobą K. W.podejmowane przez stronę pozwaną czynności mogą generować po jego stronie takie koszty, które uniemożliwiłyby powodowi rozliczenie jego własnych kosztów. Nadto powód wskazał, iż jako podmiot prowadzący działalność gospodarczą, nie podejmowałby żadnych czynności związanych z realizacją zlecenia od (...) jedynie ze względów grzecznościowych, ale celem uzyskania wynagrodzenia.

W piśmie procesowym z dnia 26 sierpnia 2014 r. strona pozwana podtrzymała swoje stanowisko. Zaprzeczyła również, aby powierzenie wykonania zlecenia spółce (...) sp. Z o.o. wiązało się z zawyżaniem kosztów poniesionych w związku z realizacją zlecenia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny

Powód Z. W. prowadził działalność gospodarczą pod firmą (...) w zakresie działalności agencji reklamowych. Strona pozwana (...) spółka jawna prowadziła działalność gospodarczą m.in. w zakresie poligrafii, reklamy oraz druku wielkoformatowego.

	Okoliczności bezsporne;
--	-------------------------

Powód od 1999 r. współpracował z (...) sp. Z o.o., początkowo jeszcze prowadząc działalność gospodarczą pod firma (...). W 2000 i 2001 roku powód realizował dla tego koncernu zamówienie na wykonanie węży przelotowych, złączek przelotowych oraz gniazd początkowych.

<u>Dowody:</u>	1. zeznania świadka D. P. – k. 383-385; 2. pismo z dn. 20 września 1999 r. – k. 47;
-----------------------	--

	<ol style="list-style-type: none"> 3. zamówienie z dn. 4 maja 2000 r. – k. 41; 4. zamówienie z dn. 13 listopada 2000 r. – k. 43; 5. zamówienie z dn. 5 października 2001 r. – k. 42; 6. pismo z dn. 10 sierpnia 2000 r. – k. 44; 7. pismo z dn. 17 września 2001 r. – k. 45; 8. pismo z dn. 25 września 2002 r. – k. 46;
--	--

Powód posiadał uprawnienia do prowadzenia szkoleń osób zajmujących się oklejaniem pojazdów samochodowych foliami samoprzylepnymi jak też był uznany za autoryzowanego wykonawcę grafik firmy (...), które to uprawnienia potwierdzone były stosownymi certyfikatami.

Powód był osobą, który miał uprawnienia do wykorzystywania folii produkowanej przez A.D. – zgodnie z technologią producenta. Wykonywanie przez powoda prac polegających na oklejeniu samochodów folią samoprzylepną było warunkiem udzielenia przez (...)D.gwarancji prawidłowego naklejenia folii na nośnik. (...) żądała gwarancji na całość wykonywanej dla niej usługi branding.

<u>Dowody:</u>	<ol style="list-style-type: none"> 1. certyfikaty k. 90-95; 2. zeznania świadka K. J. – k. 342; 3. zeznania świadka M. G. (1) – k. 342v-343; 4. zeznania świadka K. K. – k. 343;
-----------------------	--

Powód oraz K. W.reprezentujący pozwaną spółkę - współpracowali ze sobą. Powód pojawiał się w siedzibie pozwanej spółki kilka razy w tygodniu. (...) sp.j. zlecała powodowi przeprowadzenie szkoleń, zaś powód zlecał pozwanej spółce wykonywanie druków.

Z. W. oraz K. W., wyrażając wolę pogłębienia współpracy, podpisali list intencyjny, dający wyraz zamiarowi utworzenia spółki (...) sp. Z o.o., która miała przejąć całość działalności stron w zakresie aplikacji grafiki pojazdowej, zapewniając swoim klientom nową jakość organizacyjną i technologiczną.

Kwestie wzajemnej współpracy między Z. W. oraz K. W. jak również rozliczeń między nimi nie zostały uregulowane w drodze pisemnej umowy.

Powstanie spółki (...) zostało sfinansowane z kredytu bankowego w wysokości 100.000 zł, której poręczycielem była spółka (...) sp.j. W trakcie realizacji kontraktu (...) sp. Z o.o. wystawiała faktury dla spółki (...) oraz wynajmowała od niej sprzęt konieczny do realizacji zamówienia.

<u>Dowody:</u>	<ol style="list-style-type: none"> 1. zeznania świadka K. J. – k. 342-343; 2. zeznania świadka M. G. (1) – k. 342v-343;
-----------------------	---

	<ol style="list-style-type: none"> 3. zeznania świadka A. K. – k. 343; 4. zeznania świadka K. M. – k. 343v-342; 5. przesłuchanie strony pozwanej D. W. – k. 360; 6. przesłuchanie powoda Z. W. – k. 359-360; 7. List intencyjny – k. 14;
--	---

W 2010 r. powód świadczył usługi z zakresu brandingu pojazdów w styczniu, lutym, listopadzie i grudniu 2010 r. na rzecz (...) S.A.

<u>Dowód:</u>	Pismo z dnia 19 maja 2011 r. – k. 64;
----------------------	---------------------------------------

W grudniu 2011 r. powód kontaktował się z (...) sp. Z o.o. celem przedstawienia oferty wykonania aplikacji grafiki pojazdowej.

Podmiotem, któremu (...) zlecała wykonanie brandingu pojazdów stanowiących składniki floty była spółka (...)sp. J., natomiast ta zlecała wykonywanie prac spółce (...) sp.z o.o.jako podwykonawcy.

<u>Dowody:</u>	<ol style="list-style-type: none"> 1. Korespondencja e-mail – k. 25-26; 2. zeznania świadka D. P. – k. 383-385;
-----------------------	---

Pozwana spółka wystawiła faktury VAT dla nabywcy (...) sp. Z o.o., opiewające na następujące kwoty:

#.

- w dniu 4 marca 2010 r. n kwotę 2.781,60 zł, z terminem płatności do dnia 4 czerwca 2010 r.;
- w dniu 31 marca 2010 r. na kwotę 11.858,40 zł, płatna do dnia 3 maja 2010 r.;
- w dniu 28 kwietnia 2010 r. na kwotę 32.061,60 zł z terminem płatności do dnia 31 maja 2010 r. Kwota ta została zapłacona w dniu 7 czerwca 2010 r.;
- w dniu 17 maja 2010 r. na kwotę 57.169,20 zł z terminem płatności wskazanym na dzień 19 czerwca 2010 r. Kwota ta została zapłacona w dniu 28 czerwca 2010 r. Kwota ta została zapłacona w dniu 17 maja 2010 r.;
- w dniu 31 maja 2010 r. na kwotę 38.381,20 zł, z terminem płatności do dnia 3 lipca 2010 r. faktura ta została opłacona w dniu 26 lipca 2010 r. Kwota ta została zapłacona w dniu 17 maja 2010 r.;
- w dniu 15 czerwca 2010 r. na kwotę 30.060,80 zł z terminem płatności do dnia 18 lipca 2010 r. faktura ta została opłacona w dniu 26 lipca 2010 r.;
- w dniu 22 lipca 2010 r. na kwotę 19.324,80 zł z terminem płatności do dnia 24 sierpnia 2010 r. Kwota ta została zapłacona w dniu 30 sierpnia 2010 r.;

- w dniu 27 września 2010 r. na kwotę 8.320,40 zł z terminem płatności do dnia 30 października 2010 r., zaś cena ta została zapłacona w dniu 2 listopada 2010 r.
- w dniu 15 października 2010 r. na kwotę 5.636,40 zł z terminem płatności oznaczonym na dzień 17 listopada 2010 r., w tym też dniu cena ta została zapłacona;
- w dniu 18 listopada 2010 r. – na kwotę 6.978,40 zł, z terminem płatności do dnia 21 grudnia 2010 r., w tym też dniu ta kwota została zapłacona;

<u>Dowody:</u>	<ol style="list-style-type: none"> 1. 1. faktura VAT (...) - k. 321; 2. faktura VAT nr (...) – k. 322; 3. faktura VAT nr (...) – k. 323; 4. faktura VAT nr (...) – k. 324; 5. faktura VAT nr (...) – k. 325; 6. faktura VAT nr (...) – k. 326; 7. faktura VAT nr (...) – k. 327; 8. faktura VAT nr (...) – k. 328; 9. faktura VAT nr (...) – k. 329; 10. faktura VAT nr (...) – k. 330; 11. noty obciążeniowe – k. 331-338;
-----------------------	---

Powód w dniu 21 listopada 2011 r. oraz w dniu 28 grudnia 2011 r. wzywał stronę pozwaną do zapłaty kwoty 43.860 zł. Strona pozwana odmówiła zapłaty kwestionując swoje zobowiązanie co do zasady.

<u>Dowody:</u>	<ol style="list-style-type: none"> 1. wezwanie do zapłaty z dnia 21 listopada 2011 r. – k. 105; 2. wezwanie do zapłaty z dnia 28 grudnia 2011 r. – k. 108; 3. faktura VAT nr (...) z 29 grudnia 2011 r. – k. 109; 4. pismo strony pozwanej z 29 listopada 2011 r. – k. 106; 5. pismo strony pozwanej z 11 stycznia 2011 r. – k. 110;
-----------------------	---

Sąd zważył co następuje

Powództwo okazało się bezzasadne.

Powód domagał się od strony pozwanej zapłaty kwoty 43.860 zł wraz z ustawowymi odsetkami tytułem rozliczenia wkładu pracy powoda w realizację przez (...) spółka jawna zlecenia aplikacji reklam na samochody należące do floty (...) sp. Z o.o. Pomiędzy stronami sporna była okoliczność nie tylko samej wysokości kwoty dochodzonej przez powoda ale i sama zasada, na której powód oparł swoje żądanie.

Powód swoje żądania parł o twierdzenie istnienia swego rodzaju umowy zlecenia - będącej podstawą stałej współpracy między nim a pozwaną spółką. Umowa ta nie była sporządzona w formie pisemnej, a wzajemne kontakty pomiędzy stronami w znacznej mierze przeplatały się na płaszczyznach osobistej i zawodowej. Sam fakt współpracy między powodem a stroną pozwaną, istniejącej jeszcze przed zawarciem kontraktu z (...) nie budził wątpliwości Sądu. Strona pozwana tej okoliczności nie przeczyła. Zeznania świadków K. J. i M. G. (2) (pracownik pozwanej spółki) wskazują na to, iż powód współpracował z K. W.. Wskazuje na to list intencyjny wyrażający wolę pogłębienia współpracy między nimi jak i dalszej formalizacji współpracy między obiema stronami w postaci spółki (...) sp. Z o.o.

Rzeczą powoda, jako strony twierdzącej i wywodzącej z tych twierdzeń określone skutki prawne dla siebie, było udowodnić zasady wzajemnych rozliczeń z jego udziału w działalności gospodarczej prowadzonej przez stronę pozwaną. W szczególności powód winien był udowodnić zasady dokonywania rozliczeń między stronami, jak też wysokość należnej mu kwoty tytułem wynagrodzenia oraz zwrotu kosztów.

Stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd ustalił w oparciu o przedłożone przez strony dokumenty, których wiarygodność nie budziła wątpliwości. Strony nie kwestionowały wiarygodności przedkładanych dokumentów. Nadto istotne dla poczynionych ustaleń faktycznych były zeznania świadków: K. J., M. G. (1), A. K. oraz K. K. i K. M.. Uzupełniając Sąd przeprowadził dowód z przesłuchania stron – Z. W. i D. W. reprezentującej pozwaną spółkę. Depozytacje procesowe tych osób nie budziły wątpliwości Sądu, tak też należało uznać je za w pełni wiarygodne.

Reguły rozkładu ciężaru dowodów są zagadnieniem materialnoprawnym, regulowanym w przepisie art. 6 k.c. Ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Przedstawienie przez stronę dowodu w celu wykazania określonych twierdzeń o faktach, z których wywodzi dla siebie korzystne skutki, jest nie tyle jej prawem czy obowiązkiem procesowym, co ciężarem procesowym, wynikającym i zagwarantowanym przepisami prawa, przede wszystkim w jej własnym interesie. To interes strony nakazuje jej podjąć wszelkie czynności procesowe w celu udowodnienia faktów, z których wywodzi korzystne skutki prawne (por. uzasadnienie wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 10 marca 2014 r., III AUa 930/13, publ. LEX nr 1451684). Dowodzenie własnych twierdzeń nie jest zatem obowiązkiem strony (ani materialnoprawnym, ani procesowym), a tylko spoczywającym na niej ciężarem procesowym. Nie istnieje zatem żadna możliwość egzekwowania od strony aktywności w sferze dowodowej. Tylko od woli strony zależy, jakie dowody sąd będzie prowadził. Przeciwno stronie natomiast - co wynika z art. 6 k.c. - skierują się ujemne następstwa jej pasywnej postawy. Wziąć należy pod uwagę, iż w niniejszej sprawie storna pozwana całkowicie zaprzeczyła twierdzeniom powoda.

Procesowym wyrazem regulacji zawartej w art. 6 k.c. jest przepis art. 232 zd. 1 k.p.c., zgodnie z którym strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Zgodnie z zasadą kontrydiktoryjności ciężar dowodu spoczywa na stronach postępowania cywilnego. To one, a nie sąd, są wyłącznym dysponentem toczącego się postępowania i one wreszcie ponoszą odpowiedzialność za jego wynik. Sąd nie ma obowiązku działania w tym zakresie za strony. Pozytywne rozstrzygnięcie procesu leży w interesie powoda. Sąd, w zakresie dopuszczania dowodów działać może jedynie w szczególnych sytuacjach – do takich nie należy położenie strony reprezentowanej przez profesjonalnego pełnomocnika.

Temu ciężarowi powód nie sprostał. W zakresie rozliczeń wzajemnych nakładów na realizowane wspólnie ze stroną przedsięwzięcia powód podniósł, że zysk, po odliczeniu poniesionych kosztów, był dzielony przez strony w stosunku 60% dla głównego wykonawcy do 40% dla podwykonawcy plus koszty poniesione przez każdą ze stron. Taka reguła podziału zysków nie znalazła jednak potwierdzenia w przedstawionych przez powoda dowodach, w szczególności

zaś w dowodach z zeznań świadków. Świadkowie ci bowiem zgodnie zeznawali, że nie mieli wiedzy o wewnętrznych ustaleniach co do zasad współpracy i zasad rozliczeń między powodem a stroną pozwaną (mimo że byli to świadkowie, których strony na pierwszej rozprawie wskazały jako osoby mające wiedzę o relacjach umownych między stronami). Zeznania świadków (a w szczególności K. J. oraz M. G. (1)) wskazują, że nie istniały żadne sformalizowane reguły dokonywania takich rozliczeń. Relacja K. J. w zakresie w jaki zeznaje ona, że strony dzieliły się zyskiem w stosunku 60 do 40 nie potwierdza wcale stanowiska powoda, bowiem ona sama nie była pewna takiego podziału zysku, a nadto wspominała o tym, że 60% zysku miał zawsze otrzymywać K. W.. Na brak sformalizowania takich reguł rozliczeń między stronami wskazują również wzajemne rozliczenia stron z tytułu wcześniej realizowanych projektów (co potwierdza korespondencja e-mail załączona do pozwu na k. 59 i n.), a wskazująca na wzajemne problemy z ostatecznym rozliczeniem kosztów stron.

Nie jest też jasno udowodniony wkład powoda w realizację zamówienia od (...). Powód co prawda składał oferty brandingowe samochodów należących do floty (...) oraz wskazywał, iż to dzięki niemu strona pozwana uzyskała kontrakt na realizację tego zamówienia. Świadek K. J. zeznała, iż „mówiło się, że powód przyniósł zlecenie od (...)” Zaproponowanego przez powoda materiału dowodowego nie wynika aby to powód zawarł przedmiotową umowę. Powód nie udowodnił należycie samego faktu współpracy ze stroną pozwaną przy realizacji tego konkretnego kontraktu. Przedkładał on rozliczenia związane z uprzednimi zleceniami realizowanymi przez obie strony, jednak nie dawało to podstaw do ustalenia zasad współpracy i rozliczeń w przypadku tej konkretnej umowy.

Nadto powód nie udowodnił w jakimkolwiek stopniu swych twierdzeń o kosztach poniesionych na zawarcie kontraktu z(...) (kwota 4.500 zł). Brak jest jakichkolwiek dowodów na okoliczność, że takie koszty zostały w rzeczywistości przez niego poniesione ani czy były to koszty konieczne dla zawarcia wskazywanej umowy, czy w jakimkolwiek sposób wiązały się z zawarciem tej umowy.

Z tych względów powództwo należało oddalić.

Rozstrzygając o kosztach procesu w punkcie II części dyspozytywnej wyroku Sąd kierował się regułą określoną w przepisie art. 98 § 1 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Tym samym powód, jako strona która w procesie ulegał, winien był zwrócić stronie pozwanej poniesione przez nią koszty postępowania. Na koszty złożył się: kwota 2.400 zł tytułem zwrotu wynagrodzenia kosztów pełnomocnika będącego radcą prawną, ustanowionego przez stronę pozwaną, kwotę 17 zł tytułem zwrotu opłaty Skarbowej od pełnomocnictwa oraz kwotę 173 zł tytułem zwrotu zaliczki uiszczony na zwrot kosztów stawiennictwa świadka – tj. łącznie kwotę 2.590 zł.

Mając to wszystko na uwadze Sąd orzekł jak w wyroku.

ZARZĄDZENIE

1. odnotować w kontrolce uzasadnień;
2. odpis wyroku wraz z odpisem uzasadnienia doręczyć pełn. Powoda;
3. kal. 2 tygodnie.